

något. Kunskap är ju derföre tydligen jag sjelf såsom begripande. Man talar derföre också om kunskaper såsom om något, som vida närmare är min tillhörighet, än penningar och gods etc.; ty penningar och gods tillhöra mig såsom tillika ett sinnligt och kroppsligt väsen; men kunskaper deremot mig såsom blott tänkande, hvori således mitt sanna väsen antages ligga. Enligt det allmänna medvetandet fattas således i sjelfva verket äfven kunskapen såsom en yttring eller form af mitt eget jag. Dock, om man äfven skulle medgifva, att kunskapen är något, som tillkommer mitt eget jag eller tänkande, så vill man likväl ej öfvergifva den åsigten, att kunskapen äfven uttrycker en existensform för något utom mig varande och objektivt, och detta, alldeles oberoende af mitt medvetande. Man antager sålunda då, att kunskapen eller begreppen skulle kunna existera utan ett kunskapsegande eller begripande väsen, ett antagande lika orimligt, som att en handling kunde ega rum utan en handlande, ett mord t. ex. utan en mördare eller en stöld utaf en tjuf. Om man nämligen talar om kunskaper såsom något för sig, så sker detta ju tydligt genom en abstraction från det